קיב.

בוח ב מיי שם הלכה ו:

ב ד מיי׳ פ״ו מהל׳ שכנים

הלכה ה סמג עשיו פב

בא ה מיי פ"ט מהלי נדרים הלכה יז סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי

ריו סעיף לב: נב וזח מיי׳ פ״ד עכו"ם הלכה י סמג

לאוין סו: נג ט י מיי שם הלכה יא: נד כ ל מ מיי שם הלכה יב והלכה יג וועי׳

אין מחרימין אותן אבל נכסים שיש להם באותה העיר מחרימין אותן בא מיי פ"ד מהלי מחרימין אותן מחרים להמני אחר ב"ש מפני מה ובי ברל דורתי דרש עכו"ם הלכה ב סמג וטעמא מפורש לקמן: אמר ר"ש מפני מה וכו'. בכל דוכתי דרש ר"ש טעמא דקראם: ה"ג אמר מר ואת כל ט (שללה) אשר בה לרבות נכסי רשעים שבחולה לה: אמר רב חסדא ובנקבלין לחוכה. נכסי

רשעים הקרובין לעיר שיכולים לקבצם לתוך העיר בחותו יום עלמו שכונסין שלל העיר לרחוב לשורפן הן אבודים עמה אבל רחוקים דאין מגיעין לעיר אינן אבודים. ודוקא שכבר היו לתוכה אלא שמעכשיו היו מופקדים ביד אחרים אבל לא היו מעולם בתוכה כגון דנפלה להם בירושה לא קרינא ביה שללה ואין הממון אבד: אלא דידהו. דבני עיר הנדחת ומופקדים הם בעיר אחרת: הא אמרה. רב חסדא ובנקבלין לתוכה והא אין נקבלין: דקבל עליו אחריות. בני עיר הנדחת: כמחן דלח פליגה. (ה) ה"ח לכזית בשר בלא שחיטה ואפילו שחטה משחט אין בשחיטתו כלום דלא לשחיטה קיימא אלא למיתה ושחיטתה זו היא מיתת הבהמה ואין היתר אפילו החלי שאין של עיר הנדחת דכי שחט לסימו דעיר הנדחת אינו שוחט אלא ממית ולא מהניא ביה שחיטה: עיסה. כל אימת דבעי פליג לה ואין חלה של עיר הנדחת מעורב בו ל"ש שחטה משחט ל"ש קטלא מקטיל. לבין בשחיטה ובין בהריגה קרינא ביה לפי חרבש דאפילו שחטה מיתה בעלמא היא ולא מהני מידי או דילמא לפי חרב היינו שלא כדרך שחיטה אבל דרך שחיטה מהניא לה לטהרה מידי נבילה דנהי דלאכילה איתסרה ואיסור הנאה הוא אבל תיהני לטהרה מידי נבלה: שיער נשים לדקניות. שבעיר הנדחת מהו אי הוו בכלל ואת כל שללה תשרף או לא: רשעניות. פשיטא לן דישרף עם שלל העיר: מלישה. שלריך לגלחה: פיחה נכרית. גדיל של שערות דעלמא שעושין לנוי קא מבעי ליה לרב יוסף אם של לדקניות הוי: מחובר בגופה. שנקשר בה: לגופה דמי. וכשם שאין שורפין מלבושין שעליהן שהרי לדקניות הן כך אין שורפין אותו גדיל: דמלי בסבטא. מלה אומו גדיל בימד ואין קשורין בה עכשיו: כיון דעיילא ונפקא. רגילה לקושרה מדיר אף על פי שלא קשרתו עכשיו כל מקום שיהא שם נדון כמלבוש שעליה דכל שעתה דעתה עליה וכשאר מלבושין דמי: רחובה מעיקרת משמע. רחובה שהיה לה

מתחלה ולא שעושין לה רחוב עכשיו:

קשיא. לשון הפסוק קשה לתרץ למ״ד חולקיןש אבל לא מיתותב: גרידי. בדל"ת נמשכין וכן גרים רבי בכוליה הש"ם מגריד גריד ונ"ל שהוא לשון גרידא דמפרשינן יחיד על שם שהוא יחיד משוך ומופרש הוא מן הכל ואין לאחרים סביביו ולשון ארמי הוא ואין דומה לו

בפסוק (ודומה לו). אבל גורדו

ומעמידו על גלדו (ר״ה ד׳ כו:) הוא לשון עברי ודומה לו בפסוק (איוב ב) ויקח לו חרס להתגרד בו בדל״ת ופי׳ לשון חטיטה שמחטט וגורד בסכין או בכל דבר. וגורר ברי"ש לשון עברי הוא כמו (שבת ד' כב.) גורר אדם מטה כסא ושלחן וכן (ב"ב ד' פו.) היה מגרר ויולא מגרר ויולא: בחר נפשייהו גרידי. ומעשיהם מעשה ואדוהים ביותר הואיל ומעצמם הם נדחין ודין הוא שיעשה עיר הנדחת: אבל הנד. דהודחו בתר נשים והטנים גרידי שאין אדוקים כ"כ: היכי עבדינן. היאך נעשין רובא נדחים הואיל דלריכין עדים והתראה לכל אחד ואחד: דנין וחובשין. כשרואין ב' או ג' מהם עובדים ע"ז לא יסקלו אותן ומניחין כל האחרים מלסקול אלא דנין אותם לסקילה וחובשין אותם בבית הסוהר וכן עושין עד שרואין אם מלטרפין לרובא וחוזרין ודנין אותם דין אחר להריגה ומאבדין את ממונס: ומענה את דינם. שלאחר שנגמר דינם אתה משהה אותם ומענה את דינם: דנין וסוקלין. עד חליין דמחזקינן להו כיחידים ודנין וסוקלין ומחליין ואילך נתברר הדבר למפרע שהודחו רובא והוו בסייף וממונס אבד ומחליין ואילך אי אתה רשאי למשכן למיתה חמורה: ור"ל אמר מרבין להם בתי דינין. לאו משום דאין דנין ב' ביום אחד דהא אמרת בפרק נגמר הדין (לעיל מו.) דבמיתה אחת דנין אלא משום דנפישי עדים לכל אחד ואחד ואין פנאי לחקור כל אחד ואחד ביום אחד מרבים להם בתי דינים כדי שתתקבל עדותן ביום א' ויגמור דין כולם ביום אחד: לשעריך. לב"ד שבשעריך דהיינו סנהדרי קטנה: ואי אתה מוליא. אלא בסנהדרי נדולה: אלא מרבין להם בתי דינין ומעייני בדיניהם. אם הוו מרובים ואם הודחו רוב׳ מעלים את כולן לב"ד הגדול: כמה יהא בעיר. משנה בהשותפין [ב"ב ז:]: ויהא כאנשי העיר. ליתן בלורכי העיר: למיהוי כבני מתא. שיהא נקרא כבני העיר אין נקרא בפחות מי"ב חדש אבל להקרות מיושבי העיר כיון ששהה ל' יום נקרא מאנשי העיר וקרינן בהו את יושבי העיר ההואי: והסניא. בניחותא: המודר הנחה. שאומר הרי עלי קונם אם אהנה: החרם אוחה פרט לנכסי לדיקים שבחולה לה. שאם היו לדיקים דרים בתוכה והוי להו נכסים מופקדים במקום אחר ביד אחרים

למיל כח מ"ש. ב) וב"ב ח. [תוספ׳ נדרים פ״ב], ותוספ׳ חנינאן, ז) ושם הגירסא בסכתא תרגום של יתד תהיה לך וסיכתא], ה) לעיל מה:, ט) [אין חולקין. רש"שן, י) [דברים יג], כ) [לעיל כא.], ט רש"א מ"ו, מ) [דברים

תורה אור השלם 1. והוצאת את האיש הַהוֹא אוֹ אֶת הָאִשְׁה הַהוֹא אֲשֶׁר עְשׁוּ אֶת הַדְּבָר הָרָע הַנֶּה אֶל יי, שְׁעָרֶיךְּ אֶת הָאִישׁ אוֹ אַת הָאִשָּׁה וֹסְקַלְתָם בָּאֲבָנִים ָבָּהָה. 2. הַבָּה תַּבֶּה אֶת ישְׁבֵי הָעִיר הַהָּוֹא לְפִי חֶרֶב הַחֲרֵם אֹתָהּ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּהּ וְאֶת בְּהֶמְתְּה לְפִי חָרֶב: דברים יג טז 3. וְאֶת בָּל שְׁלְלָה תִּקְבֹץ ין אָת בְּל שְׁלְלְחִי וְשְׁרְפְּתְּ אֶל תּוֹךְ רְחֹבְה וְשְׁרְפְּתְ שְׁלְלָה בְּלִיל לִיִי אֱלֹהָיוְ וְהָיִתָּה תֵּל עוֹלְם לֹא וְהָיִתָּה תֵּל עוֹלְם לֹא

גליון הש"ם

גמ' עיםה חציה של עיר הנדחת. עי' שאגת אריה סי' פ"ע: שם יצא זה

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה כמאן וכו׳

הגהות הגר"א [א] גמ' ואת כל אשר בה.

מוסף רש"י

פחות מיכן הן בסקילה. , באילה. עדין שאר יחידים (ב"ב ח.). ויהא כאנשי העיר לשאר ייי לשאת עמהס בעול (שם ז:). למיהוי מיתבי מתא. בעלשים יום, וגבי עיר הנדחת כתיב יושבי העיר (שם ח.). שיער נשים צדקניות. של עיר הנדחת שלא הודחו עמה (ערכין ז:). בפיאה נכרית. שקשרה הלדקת לשערה קא מיבעיא ליה אי כגופה היא וניצול ממנה טרומים וכל ממונם נשרף, דכתיב ואת כל שללה תקבון וגו' (שם).

קשיא איבעיא להו הודחו מאליהן מהו וידיחו אמר רחמנא יולא שהודחו מאליהן או דילמא אפילו הודחו מאליהן ת"ש הדיחוה נשים וקטנים אמאי ליהוי כהודחו מאליהן הנך בתר נפשייהו גרידי הני בתר נשים וקטנים גרידי: עד שיודח רובה: היכי עברינן אמר רב יהודה דנין וחובשין דנין וחובשיו א"ל עולא נמצא אתה מענה את דינו של אלו אלא אמר עולא דנין וסוקלין דנין וסוקלין איתמר רבי יוחגן אמר דנין וסוקלין דנין וסוקלין ור"ל אמר מרבין להן . בתי דינין איני ¢והאמר ר' חמא בר יוסי א"ר אושעיא והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא איש ואשה אתה מוציא לשעריך ואי אתה מוציא כל העיר כולה לשעריך אלא ימרבין להן בתי דינין ומעיינין בדיניהן ומסקינן להו לבית דין הגדול להו לדינייהו וקטלי להו: הכה תכה את יושבי העיר וכו': תנו רבנן יהחמרת והגמלת העוברת ממקום למקום לנו בתוכה והודחו עמה אם נשתהו שם ל' יום הן בסייף וממונן אבד פחות מיכן הן בסקילה וממונן פלט ורמינהי •כמה יהיה בעיר ויהיה כאנשי העיר די"ב חדש אמר רבא לא קשיא הא למיהוי מבני מתא הא למיהוי מיתבי מתא והתניא סהמודר הנאה מבני העיר אם יש אדם שנשתהא שם י"ב חדש אסור ליהנות ממנו פחות מיכן מותר ליהנות ממנו ביושבי העיר אם נשתהא ל' יום אסור ליהנות ממנו פחות מיכן מותר ליהנות ממנו: החרם אותה ואת כל אשר בה כו': ת"ר יהחרם אותה [א] ואת כל אשר בה פרט לנכםי צדיקים שבחוצה לה ואת כל אשר בה לרבות נכסי צדיקים שבתוכה שללה ולא שלל שמים ואת כל שללה לרבות נכסי רשעים שחוצה לה שאמר ר"ש מפני מה אמרה תורה נכסי צדיקים ∞ שבתוכה יאבדו מי גרם להם שידורו בתוכה ממונם לפיכך ממונם אבד אמר מר יואת כל שללה תקבץ לרבות נכסי רשעים שבחוצה לה אמר רב חסדא יובנקבצים לתוכה אמר רב חסרא פקדונות של אנשי עיר הנדחת מותרין ה"ד אי לימא דעיר אחרת ואיתנהו בגוה פשימא דמותרין לאו שללה הוא ואלא דידהו ואיתנהו בעיר אחרת אי דנקבצין לתוכה אמאי מותרין ואי אין נקבצין לתוכה הא אמרה חדא זימנא לא ילעולם דעיר

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן ייכגון דקביל עליה אחריות מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כדידיה דמי קא משמע לן אמר רב חסרא מברמה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה ∘עיסה 'חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי מעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמיָא עיסה כמאן דפליגא דְמיא בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחְת

מהו דתיתהני בה שחימה למהרה מידי נבילה לפי חרב אמר רחמנא ילא שנא שחמה משחמ לא שנא קמלא מקטל או דלמא כיון דשחטה מהניא לה שחיטה מאי תיקו ∘בעי רב יוסף שיער נשים צדקניות מהו אמר רבא הא דרשעיות אסור תקבץ ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה פליצא זה שמחוסר תלישה וקביצה ודרשעיות אסור תקבץ ושרפת נכרית היכי דמי אי דמחובר בגופה כגופה דמיא לא צריכא דתלי בסיבטא כנכסי צדיקים שבתוכה דמי "ואבד או דלמא כיון דעיילא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבוץ אל תוך רחובה וכו': •ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע: